

Arrest

nr. 250 130 van 26 februari 2021
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV, RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 22 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste, tweede, vierde en vijfde verzoekende partij en hun advocaat V. HAUQUIER, die tevens de derde verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten.

Eerste verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 juli 2019. Op 5 augustus 2019 dient hij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 februari 2020 wordt eerste verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 29 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 17 juli 1970 geboren in San Salvador, El Salvador. De laatste 25 jaar tot aan uw vertrek woonde u steeds samen met uw moeder T. D. J. A. H. (...) (DVZ X; CGVS X), uw vrouw V. L. G. L. (...) (DVZ X; CGVS X) en uw twee kinderen, D. E. A. G. (...) (DVZ X; CGVS X) en A. D. A. G. (...) (DVZ X, minderjarig - annex moeder) op hetzelfde adres in colonia El Paraiso in het departement San Salvador. Uw oudste zoon, D. E. (...), trouwde in juli 2019 met J. J. C. V. (...) (DVZ X; CGVS X), die niet op hetzelfde adres woonde, maar wel met u meereisde naar België.

In de colonia waar u woonde merkte u steeds de aanwezigheid van bendeleden op, maar u had geen problemen met hen. Begin 2019 begonnen ze bepaalde gunsten aan u te vragen. U reageerde steeds kort en probeerde zo veel mogelijk contact te mijden. Op een bepaald moment besloot u in te stemmen om verdere problemen te vermijden. Tweemaal bracht u enkele van de bendeleden naar het winkelcentrum en bracht u hen terug. De eerste keer was in februari, de tweede keer in mei. Daarna besloot u deze gunsten niet meer te verlenen. Verder had u geen persoonlijke problemen met de bendeleden tot half juni 2019. Ook uw zoon spraken ze aan op straat en aan hem vroegen ze bijvoorbeeld of de politie eraan kwam. Hij reageerde steeds kort en probeerde zo veel mogelijk contact te vermijden. Later vroegen ze hem ook om boodschappen over te brengen of bepaalde gunsten te doen. Hij wilde absoluut niet betrokken geraken en antwoordde steeds ontwijkend en wandelde snel door.

Op 19 juni 2019 kwamen twee leden van de bende Mara Salvatrucha (MS) naar uw huis. Die avond, rond 22 uur, werd op de deur geklopt en u ging opendoen. Uw jongste zoon en uw moeder waren op dat moment al aan het slapen. De twee bendeleden zeiden dat jullie de woning moesten verlaten omwille van redenen die u niet hoefde te kennen. Jullie dachten dat het misschien om een vergissing ging of dat ze gedrogeerd waren en verlieten de woning niet. Pas later bedachten jullie dat het gelinkt kon zijn aan het feit dat jullie geen gunsten (meer) aan de bende verleenden en dat ze daarom geïrriteerd waren.

De volgende dag, 20 juni 2019, kwamen er opnieuw bendeleden naar uw woning. Er werd hard op de deur geklopt en u ging kijken wat er gebeurde. Vanaf dat u de deur opende werd u door enkele bendeleden naar binnen geduwd. Ze grepen u vast, sloegen u en duwden u op de grond. Uw oudste zoon en uw vrouw waren toegesnel en werden eveneens door de bendeleden geslagen en op de grond gegooid. De bendeleden riepen u toe dat u niet geluisterd had en dat u had moeten vertrekken. Ze zeiden ook dat ze wisten wie de vrouw van uw zoon was, waar ze woonde en werkte. Eén van de bendeleden zei dat ze jullie beter zouden vermoorden, waarop een andere zei dat jullie zo wel zouden vertrekken. Uiteindelijk gaven de bendeleden jullie tijd om wat spullen bij elkaar te zoeken. U ging uw moeder wakker maken en uw vrouw ontfermde zich over uw jongste zoon. Na ongeveer een uur verlieten jullie de woning en gingen jullie naar de broer van uw vrouw, J. G. (...), die in een naburige colonia woont. In totaal zou u samen met uw familie nog vijf weken bij uw schoonbroer verblijven. Jullie besloten het land te verlaten en kochten op 26 juni 2019 vliegtickets naar België.

In de colonia waar uw schoonbroer woont, zijn het beide bendes die vechten om de controle, zowel de MS als de bende 18. Toen u bij uw schoonbroer verbleef had u geen persoonlijke problemen meer met de bendes. Wel werd uw oudste zoon nog twee keer lastig gevallen aan de bushalte. De eerste keer, rond de eerste week van juli, stond hij aan de bushalte te wachten om naar het werk te gaan. Hij werd

benaderd door enkele personen die zijn portefeuille afnamen. Ze stalen zijn geld en gaven hem de portefeuille en zijn documenten terug.

De tweede keer, op 18 juli 2019, waren het bendeleden van de bende 18 die hem zeiden dat ze wisten van waar hij afkomstig was en dat ze hem nooit meer in de colonia wilden zien. Uw zoon was erg geschrokken en stapte op de eerstvolgende bus die aan de halte passeerde en ging naar zijn werk. Dat was ook meteen de laatste dag dat hij naar zijn werk ging.

Op 27 juli 2019 nam u in San Salvador het vliegtuig en vloog u via Madrid naar België, waar u op 1 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u vermoord te worden door de bendes die overal in El Salvador aanwezig zijn.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw familieleden volgende bewijsstukken neer: het internationaal paspoort van heel het gezin, de nationale identiteitskaart van alle meerderjarige leden van het gezin, de geboorteakte van heel het gezin, een uittreksel van het blanco strafregister van alle meerderjarige leden van het gezin, uw huwelijksakte, de huwelijksakte van uw zoon en schoondochter, een klacht die uw oudste zoon indiende bij de politie, het rijbewijs van uzelf en van J. J. (...), uw pensioenkaart, de belastingkaart (NID) van uzelf, uw oudste zoon en J. J. (...), twee attesten van seminaries die u volgde voor het werk, een bewijs van tewerkstelling bij CME, een bewijs van tewerkstelling bij Calpi, uw twee diploma's, de diploma's van uw oudste zoon en schoondochter, de jongerenkaart van uw oudste zoon, een bewijs van tewerkstelling van uw oudste zoon, een diploma van zijn deelname aan een event over psychopedagogie, zijn schoolresultaten (13 p.), zijn werkcontract, de studentenkaart van J. J. (...) en een krant met nieuws uit El Salvador. Na het persoonlijk onderhoud laten jullie via een e-mail van uw advocaat in 13 bijlagen en twee hyperlinks nog foto's van de eigendomsapapieren van de woning voor alsmede twee persartikels betreffende gebeurtenissen in de colonia.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde aannemelijk maakt en dat de situatie in El Salvador op zich geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgrra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep

zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Als motief voor uw verzoek van internationale bescherming haalt u aan dat uw familie uit huis werd gezet door de bende MS. Daarnaast werd uw zoon ook bedreigd door leden van de bende 18. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. De verklaringen die u en uw familie hieromtrent afleggen zijn immers inconsistent en tegenstrijdig.

Het begin van uw problemen situeert u in februari 2019, wanneer bendeleden uit uw colonia u en uw zoon om gunsten begonnen te vragen. U haalt dit tijdens uw persoonlijk onderhoud ook aan als de aanzet waarom de bendeleden later uw woning zouden innemen. Het is echter vreemd dat niemand van uw gezin bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) iets over deze gunsten vermeld heeft. Meer nog, uw vrouw heeft zelfs bij DVZ letterlijk verklaard dat jullie een normaal leven hadden tot op de dag dat leden van de bende MS bij u thuis kwamen aankloppen (Vragenlijst CGVS 1920207B, vraag 5). Uw zoon zei dan weer dat jullie daar altijd gewoond hadden en dat jullie niet snapten waarom er zich die dag in juni 2019 een probleem voordeed. Eveneens verklaarde hij dat jullie zich afvroegen waarom ze dat met u deden, omdat u nooit iemand iets had misdaan (Vragenlijst CGVS 1920206, vraag 5). Enkel uw moeder vermeldde bij DVZ iets over het feit dat men uw zoon D. E. (...) zou hebben willen rekruteren voor de bende (Vragenlijst CGVS 1920208, vraag 5). Wanneer haar echter bij het CGVS gevraagd wordt wat zij daarmee bedoelde refereert ze naar het incident waarbij uw zoon werd aangesproken door de bende 18 toen hij aan de bushalte stond, in juli 2019 (CGVS 1920208, p.12). Niets uit jullie verklaringen bij DVZ wijst er dus op dat de bende MS jullie om gunsten zou hebben gevraagd of dat jullie voor het incident op 19 juni 2019 ooit in contact kwamen met de bende.

Uw zoon wordt tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd om een concreet voorbeeld te geven over de gunsten die hij moest verlenen. Hij geeft dan aan dat hij dat steeds kon ontwijken, dat hij excuses gaf en dat hij nooit toegaf. Er wordt hem gevraagd of hij ooit iets voor de bende deed of moest doen en hij zegt van niet (CGVS 1920206, p.14). Zelf geeft u aan dat u tweemaal toestemde een gunst te verlenen in de hoop dat ze u daarna met rust zouden laten. Na de tweede keer verzoon u excuses en deed u niets meer voor hen. De bendeleden lieten u dan ook steeds gaan en ze lieten u met rust. Wel stelden ze u soms vragen over waar u geweest was en of u de politie gezien had, maar verder bleef het daarbij (CGVS 1920207, p.13). Niets wijst er dan ook op dat de bendeleden uitermate geïrriteerd waren dat u niet meer wilde meewerken, of dat ze u lastig vielen omdat u niets meer voor hen wilde doen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd waarom u bij DVZ niets over deze gunsten vermeld hebt. U zegt dat dat niet het motief was waarom u het land verliet en dat u dus het meest krachtige vermeld hebt, maar niet de gunsten (CGVS 1920207, p.13). Het is echter niet geloofwaardig dat u dat in het geheel niet zou vermelden en dat uw familie zelfs zou aangeven dat u een normaal leven had als deze niet-verleende gunsten de aanleiding vormden voor uw uithuiszetting. U haalt immers tijdens uw persoonlijk onderhoud zelf meermaals aan dat u denkt dat het omwille van het niet langer verlenen van gunsten was dat de bendeleden uw woning kwamen innemen (CGVS 1920207, p.9, p.10, p.14). Het lijkt er dan ook op dat deze gunsten pas later aan uw versie van de feiten werden toegevoegd om de uithuiszetting een bepaalde oorzaak toe te kennen en met het oog op het verkrijgen van een statuut van internationale bescherming.

Het eerste incident waarbij bendeleden naar uw woning kwamen zou zich hebben voorgedaan op 19 juni 2019. Toen kwamen twee leden van de bende MS aankloppen om u te zeggen dat u het huis zo snel mogelijk moest verlaten. U, zowel als uw zoon en uw vrouw verklaren dat jullie dachten dat het een slechte grap was of dat het om een misverstand ging (CGVS 1920206, p.11, CGVS 1920207, p.9, p.14, CGVS 1920207B, p.10, p.13). Jullie gedrag en reactie roept echter vragen op in verhouding tot de door jullie geschetste context van de situatie. U geeft immers aan dat u sinds enkele maanden gunsten moest verlenen, maar dat u daar steeds excuses voor opgaf en dat de bendeleden daardoor geïrriteerd waren. Bovendien geeft u ook aan dat verschillende huizen rondom u reeds waren ingenomen door bendeleden en hun familie. Men kan dan toch van u verwachten dat u iets zwaarder zou tillen aan het

feit dat bendeleden naar uw woning komen en u bedreigen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat als al deze feiten zich effectief hadden voorgedaan, u zou denken dat het om een slechte grap ging.

Hoe dan ook besloot u de woning niet te verlaten. De volgende dag, 20 juni 2019, kwamen de bendeleden opnieuw naar uw huis. De verklaringen die u en uw familie hierrond afleggen zetten uw relaas echter des te meer op losse schroeven. Zo verklaart u zelf dat er acht bendeleden naar uw woning kwamen. Twee hielden u in bedwang, twee hielden uw zoon in bedwang en nog een andere hield zich met uw vrouw bezig, buiten waren er nog andere (CGVS 1920207, p.10). Uw zoon spreekt dan weer van 10 of 15 mannen die de woning binnenvielen en zegt dat het er één was die hem in bedwang hield (CGVS 1920206, p.11). Zowel uzelf als uw zoon verklaren dat één van de bendeleden via de telefoon aan het communiceren was over wat ze met jullie moesten doen. Hij zou het bevel gekregen hebben jullie te laten gaan, u weet niet waarom (CGVS 1920206, p.18, CGVS 1920207, p.9). Uw vrouw vermeldt echter helemaal niets over een telefoongesprek. Wanneer haar wordt gevraagd hoe ze dan beslisten om jullie toch niet te vermoorden zegt ze dat ze onderling tot een akkoord kwamen en jullie dan zeiden dat jullie moesten rechtstaan (CGVS 1920207B, p.14). Verder wordt bij het CGVS aan iedereen van het gezin die aanwezig was gevraagd of de mannen gemaskerd waren. Uzelf, uw vrouw en uw zoon zeggen dat ze mutsen en petten ophadden, maar dat ze geen maskers droegen (CGVS 1920206, p.19, CGVS 1920207, p.16, CGVS 1920207B, p.15). Uw moeder daarentegen verklaart dat zij twee bendeleden kon zien en dat die bivakmutsen droegen, waardoor enkel hun ogen en mond zichtbaar waren (CGVS 1920208, p.10). Deze tegenstrijdigheden tasten opnieuw de geloofwaardigheid van de feiten aan.

Tot slot zijn het uw verklaringen in verband met uw verblijfplaats die de geloofwaardigheid van de feiten verder onderuit halen. Reeds tijdens uw interview bij DVZ wordt gevraagd naar al uw verblijfplaatsen tot aan u vertrek. U hebt daar verklaard dat u in uw woning hebt gewoond sinds de laatste 25 jaar van uw leven en tot aan uw vertrek op 27 juli 2019 (opmerking: typefout bij DVZ, er staat 27/09/2019). Nergens wordt iets vermeldt over uw kortstondig verblijf bij uw schoonbroer (Verklaring DVZ, persoonsgegevens, p.1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt u gevraagd waar u woonde vlak voor uw vertrek uit El Salvador. U geeft daarop uw adres in colonia El Paraiso. U wordt gevraagd of u ooit nog ergens anders hebt gewoond en zegt van wel, maar toen u nog alleenstaand was zo'n 25 jaar eerder. Daarop vraagt de protection officer u of u vlak voor uw vertrek misschien nog ergens anders hebt verbleven, waarop u zegt: "Nee, enkel daar." Er wordt u gevraagd of u daar bleef tot eind juli en u antwoordt bevestigend. Er wordt u nog een laatste keer gevraagd of u ooit tijdelijk ergens anders hebt verbleven in El Salvador en u zegt van niet (CGVS 1920207, p.5, 6). Uit deze verklaringen blijkt dus in het geheel niet dat u op een bepaald moment voor uw vertrek ergens anders woonde dan in uw eigen woning. Aan het einde van uw persoonlijk onderhoud wordt u erop gewezen dat u verschillende keren gevraagd werd of u ooit ergens anders verbleef dan uw eigen adres en wordt u gevraagd waarom u niets vermeldde over uw verblijf bij uw schoonbroer. Daarop zegt u dat jullie daar inderdaad enkele dagen verbleven, maar dat u dat niet vermeldde omdat u niet afzonderlijk in een andere colonia verbleef en omdat het maar enkele dagen was. U wordt erop gewezen dat het toch enkele weken moet geweest zijn, waarop u aarzelend uw verklaring aanpast en zegt dat het inderdaad een maand en iets meer was. Dan wordt u gevraagd waarom u dan 'enkele dagen' zegt, waarop u zegt dat het voelde als enkele dagen maar dat het eigenlijk een maand was (CGVS 1920207, p.18). Deze verklaringen in verband met uw verblijfplaats halen bijgevolg het gehele door u geschetste verhaal onderuit. Als u effectief vijf weken bij uw schoonbroer had verbleven mag toch van u verwacht worden dat u daar een duidelijke verklaring over kan afleggen of dat het u op zijn minst te binnen schiet om dit te vermelden. Het feit dat u dan uiteindelijk over dagen spreekt en niet over weken doet het vermoeden rijzen dat u in het geheel niet met uw familie bij uw schoonbroer verbleven hebt.

Als gevolg van deze inconsistenties wordt er verder doorgevraagd naar de omstandigheden waarin u en uw gezin bij uw schoonbroer verbleven. Hieromtrent leggen u en uw vrouw echter volledig tegenstrijdige verklaringen af, die opnieuw afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de feiten. Zo verklaart u zelf dat uw moeder en uw echtgenote op de sofa sliepen en dat u en Diego op de grond sliepen, op een matras. Uw jongste zoon, A. D. (...), zou in een bed geslapen hebben in dezelfde slaapkamer als J. G. (...). Volgens u woonden de beide zonen van J. G. (...) daar ook en sliepen zij in de andere slaapkamer, samen met de moeder van uw vrouw. In die kamer stond volgens uw verklaringen een stapelbed (CGVS 1920207, p.18). Uw vrouw verklaarde dan weer dat de beide zonen van J. G. (...) een relatie hebben en dat die vaak naar hun vrouwen gingen. Soms bleven ze wel in het appartement van J. G. (...) slapen als ze bijvoorbeeld ruzie hadden met hun vrouw. Volgens haar sliepen uw moeder en haar moeder bovendien samen in één slaapkamer en sliep J. G. (...) met zijn vrouw in de andere slaapkamer. Soms zouden uw moeder en schoonmoeder ook op de grond of in de zetel geslapen hebben. Uw jongste zoon

Da. (...), zou soms in de zetel geslapen hebben en soms op de grond. Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd hoeveel bedden er in de slaapkamer van de zonen van J. G. (...) stonden antwoordt uw vrouw dat het er één was. Op de vraag of het enkel of dubbel was antwoordt ze ontwijkend door te zeggen dat er twee personen inpasten. De vraag wordt herhaald waarop ze zegt dat het een bed voor één persoon was, meer dan voor twee. Op geen enkel moment vermeldt zij iets over een stapelbed (CGVS 1920207B, p.15-17). Hoe de verdeling ook juist in elkaar zat, jullie slagen er niet in te overtuigen dat jullie effectief vijf weken met heel het gezin in het appartement van uw schoonbroer verbleven hebben. Mocht dat wel zo zijn, zou u hier duidelijkere verklaringen over kunnen afleggen.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw verblijf bij uw schoonbroer, wordt ook geen geloof gehecht aan beide incidenten die uw zoon zou hebben meegemaakt toen hij daar aan de bushalte stond te wachten. Om deze incidenten te onderbouwen legt u een klacht neer die uw zoon indiende bij het politiekantoor van San Salvador in het departement San Salvador. Deze klacht doet echter verder afbreuk aan de verklaringen die uw zoon aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zo verklaart hij over het eerste incident dat hij de personen die hem overvielen niet kon zien omdat ze een wapen tegen zijn rug duwden en hij zich niet heeft omgedraaid. De tweede keer heeft hij hen wel aangekeken omdat ze hem bij zijn zak terugtrokken. Er wordt hem gevraagd of hij die personen ooit al eens had gezien en hij zegt van niet (CGVS 1920206, p.22). In de aanklacht die hij indiende bij de politie staat echter te lezen dat het niet de eerste keer is dat hij benaderd werd en dat hij zich al eerder in dezelfde situatie bevond met dezelfde persoon die hem benaderde. Bij de politie verklaarde uw zoon dus dat hij deze persoon die hem aansprak op 18 juli 2019 al eerder had gezien en dat die hem al eerder aansprak, iets wat hij bij het CGVS tegensprekt (map documenten , aanklacht politie - vertaling).

Uit het bovenstaande volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen gebeurtenissen die aan de basis van uw nood aan internationale bescherming zouden liggen. Deze gebeurtenissen vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Ter staving van uw verzoek legt u verder van het hele gezin de internationale paspoorten voor, de nationale identiteitskaarten, de geboorteaktes, uittreksels van het blanco strafregister en twee huwelijksaktes. Uzelf legt ook nog voor: uw rijbewijs, uw pensioenkaart, uw belastingkaart (NID), twee attesten van seminaries die u volgde voor het werk, een bewijs van tewerkstelling bij CME, een bewijs van tewerkstelling bij Calpi en uw twee diploma's. Ook legt uw familie voor: de jongerenkaart van uw zoon D. E. (...), zijn diploma, zijn bewijs van tewerkstelling, een diploma van zijn deelname aan een event over psychopedagogie en zijn schoolresultaten (13p.), het diploma van J. J. (...), de studentenkaart van J. J. (...), haar rijbewijs en haar belastingkaart. Via uw advocaat stuurde u ook foto's van de eigendomsdocumenten van uw huis. Al deze documenten bevestigen jullie identiteit en socio-economische achtergrond, die door het CGVS momenteel niet in twijfel werden getrokken. Verder hebben deze documenten echter geen invloed op de beslissing in uw verzoek om internationale bescherming.

Daarnaast leggen jullie ook nog een krant neer met nieuws uit El Salvador en twee artikels over gebeurtenissen in uw wijk. Deze stukken schetsen de algemene situatie in El Salvador, waar het CGVS goed van op de hoogte is. Ze hebben echter geen betrekking op uw persoonlijke situatie en kunnen aan de inhoud van de beslissing niets veranderen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te

verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie

waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.2. Eerste verzoekster verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. Zij is de echtgenote van eerste verzoeker en de moeder van tweede verzoeker.

Eerste verzoekster verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 juli 2019. Op 5 augustus 2019 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 februari 2020 wordt eerste verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 29 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 25 juli 1971 geboren in San Salvador, El Salvador. Sinds uw geboorte tot aan uw vertrek woonde u steeds in dezelfde woning in colonia El Paraiso in het departement San Salvador. U woonde daar samen met uw schoonmoeder T. D. J. A. H. (...) (DVZ 8.889.317; CGVS 19/20208), uw man L. E. A. M. (...) (DVZ 8.889.343; CGVS 19/20207) en uw twee kinderen, D. E. A. G. (...) (DVZ 8.889.327; CGVS 19/20206) en A. D. A. G. (...) (DVZ 8.889.343, minderjarig – op annex). Uw oudste zoon, D. E. (...), trouwde in juli 2019 met J. J. C. V. (...) (DVZ 8.889.327; CGVS 19/20206B), die niet op hetzelfde adres woonde maar wel met jullie mee naar België reisde.

In de colonia waar u woonde merkte u steeds de aanwezigheid van bendeleden op, maar u had geen problemen met hen. Begin 2019 begonnen ze bepaalde gunsten aan uw man te vragen. Hij reageerde steeds kort en probeerde zo veel mogelijk contact te mijden. Op een bepaald moment besloot hij in te stemmen om verdere problemen te vermijden. Tweemaal bracht hij enkele van hen naar het winkelcentrum en bracht hij hen terug. De eerste keer was in februari, de tweede keer in mei. Daarna besloot hij deze gunsten niet meer te verlenen. Verder had hij geen persoonlijke problemen met de bendeleden tot half juni 2019. Ook uw zoon spraken ze aan op straat en aan hem vroegen ze bijvoorbeeld of de politie eraan kwam. Hij reageerde steeds kort en probeerde zo veel mogelijk contact te vermijden. Later vroegen ze hem ook om boodschappen over te brengen of bepaalde gunsten te doen. Hij wilde absoluut niet betrokken geraken en antwoordde steeds ontwijkend en wandelde snel door.

Op 19 juni 2019 kwamen twee leden van de bende Mara Salvatrucha (MS) naar uw huis. Die avond, rond 22 uur, werd op de deur geklopt en uw man ging opendoen. Uw jongste zoon en uw schoonmoeder waren op dat moment al aan het slapen. De bendeleden zeiden dat jullie de woning moesten verlaten omwille van redenen die u niet hoefde te kennen. Jullie dachten dat het misschien om een vergissing ging of dat ze gedrogeerd waren en verlieten de woning niet. Pas later bedachten jullie

dat het gelinkt kon zijn aan het feit dat uw zoon en man geen gunsten (meer) aan de bende verleenden en dat ze daarom geïrriteerd waren.

De volgende dag, 20 juni 2019, kwamen er opnieuw bendeleden naar uw woning. Er werd hard op de deur geklopt en uw man ging kijken wat er gebeurde. Vanaf dat u de deur opende werd hij door enkele bendeleden naar binnen geduwd. Ze grepen hem vast, sloegen hem en duwden hem op de grond. Uw oudste zoon en uzelf waren toegesnel en werden eveneens door de bendeleden geslagen en op de grond gegooid. De bendeleden riepen u toe dat u niet geluisterd had en dat u had moeten vertrekken. Ze zeiden ook dat ze wisten wie de vrouw van uw zoon was, waar ze woonde en werkte. Eén van de bendeleden zei dat ze jullie beter zouden vermoorden, waarop een andere zei dat jullie zo wel zouden vertrekken. Uiteindelijk gaven de bendeleden jullie tijd om wat spullen bij elkaar te zoeken. Uw man ging uw schoonmoeder wakker maken en u ontfermde zich over uw jongste zoon. Na ongeveer een uur verlieten jullie de woning en gingen jullie naar uw broer, J. G. (...), die in een naburige colonia woont. In totaal zou u samen met uw familie nog vijf weken bij uw broer verblijven. Jullie besloten het land te verlaten en kochten op 26 juni 2019 vliegtickets naar België.

In de colonia waar uw broer woont, zijn het beide bendes die vechten om de controle, zowel de MS, als de 18. Toen u bij uw broer verbleef had u geen persoonlijke problemen meer met de bendes. Wel werd uw oudste zoon nog twee keer lastig gevallen aan de bushalte. De eerste keer, rond de eerste week van juli, stond hij aan de bushalte te wachten om naar het werk te gaan. Hij werd benaderd door enkele personen die zijn portefeuille afnamen. Ze stalen zijn geld en gaven hem zijn portefeuille en zijn documenten terug.

De tweede keer, op 18 juli 2019, waren het bendeleden van de bende 18 die hem zeiden dat ze wisten van waar hij afkomstig was en dat ze hem nooit meer in de colonia wilden zien. Uw zoon was erg geschrokken en stapte op de eerstvolgende bus die aan de halte passeerde en ging naar zijn werk. Dat was ook meteen de laatste dag dat hij naar zijn werk ging.

Op 27 juli 2019 nam u in San Salvador het vliegtuig en vloog u via Madrid naar België, waar u op 1 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u dat u vermoord zal worden door de bendes of dat ze uzelf of uw kinderen verkrachten.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw familieleden volgende bewijsstukken neer: het internationaal paspoort van heel het gezin, de nationale identiteitskaart van alle meerderjarige leden van het gezin, de geboorteakte van heel het gezin, een uittreksel van het blanco strafregister van alle meerderjarige leden van het gezin, uw huwelijksakte, de huwelijksakte van uw zoon en schoondochter, een klacht die uw oudste zoon indiende bij de politie, het rijbewijs van uw man en van J. J. (...), de pensioenkaart van uw man, de belastingkaart (NID) van uw man, D. E. (...) en J. J. (...), twee attesten van seminaries die uw man volgde voor het werk, een bewijs van tewerkstelling van uw man bij CME, een bewijs van tewerkstelling van uw man bij Calpi, de twee diploma's van uw man, de diploma's van uw oudste zoon en schoondochter, de jongerenkaart van D. E. (...), een bewijs van tewerkstelling van D. E. (...) bij Agricola bank, een diploma van zijn deelname aan een event over psychopedagogie, zijn schoolresultaten (13 p.), zijn werkcontract bij Agricola bank, de studentenkaart van J. J. (...) en een krant met nieuws uit El Salvador. Na het persoonlijk onderhoud laten jullie via een e-mail van uw advocaat in 13 bijlagen en twee hyperlinks nog foto's van de eigendomspapieren van de woning voor alsmede twee persartikels betreffende gebeurtenissen in de colonia.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man, L. E. A. M. (...) (DVZ 8.889.343; CGVS 19/20207). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven en u geen extra elementen aanhaalt volgt u de beslissing van uw man. De beslissing van uw man luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land aankennelijk maakt en dat de situatie in El Salvador op zich geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Als motief voor uw verzoek van internationale bescherming haalt u aan dat uw familie uit huis werd gezet door de bende MS. Daarnaast werd uw zoon ook bedreigd door leden van de bende 18. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. De verklaringen die u en uw familie hieromtrent afleggen zijn immers inconsistent en tegenstrijdig.

Het begin van uw problemen situeert u in februari 2019, wanneer bendeleden uit uw colonia u en uw zoon om gunsten begonnen te vragen. U haalt dit tijdens uw persoonlijk onderhoud ook aan als de aanzet waarom de bendeleden later uw woning zouden innemen. Het is echter vreemd dat niemand van uw gezin bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) iets over deze gunsten vermeld heeft. Meer nog, uw vrouw heeft zelfs bij DVZ letterlijk verklaard dat jullie een normaal leven hadden tot op de dag dat leden van de bende MS bij u thuis kwamen aankloppen (Vragenlijst CGVS 1920207B, vraag 5). Uw zoon zei dan weer dat jullie daar altijd gewoond hadden en dat jullie niet snaptten waarom er zich die dag in juni 2019 een probleem voordeed. Eveneens verklaarde hij dat jullie zich afvroegen waarom ze dat met u deden, omdat u nooit iemand iets had misdaan (Vragenlijst CGVS 1920206, vraag 5). Enkel uw moeder vermeldde bij DVZ iets over het feit dat men uw zoon D. E. (...) zou hebben willen rekruteren voor de bende (Vragenlijst CGVS 1920208, vraag 5). Wanneer haar echter bij het CGVS gevraagd wordt wat zij daarmee bedoelde refereert ze naar het incident waarbij uw zoon werd aangesproken door de bende 18 toen hij aan de bushalte stond, in juli 2019 (CGVS 1920208, p.12). Niets uit jullie verklaringen bij DVZ wijst er dus op dat de bende MS jullie om gunsten zou hebben gevraagd of dat jullie voor het incident op 19 juni 2019 ooit in contact kwamen met de bende.

Uw zoon wordt tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd om een concreet voorbeeld te geven over de gunsten die hij moest verlenen. Hij geeft dan aan dat hij dat steeds kon ontwijken, dat hij excuses gaf en dat hij nooit toegaf. Er wordt hem gevraagd of hij ooit iets voor de bende deed of moest

doen en hij zegt van niet (CGVS 1920206, p.14). Zelf geeft u aan dat u tweemaal toestemde een gunst te verlenen in de hoop dat ze u daarna met rust zouden laten. Na de tweede keer verzoon u excuses en deed u niets meer voor hen. De benedeleden lieten u dan ook steeds gaan en ze lieten u met rust. Wel stelden ze u soms vragen over waar u geweest was en of u de politie gezien had, maar verder bleef het daarbij (CGVS 1920207, p.13). Niets wijst er dan ook op dat de benedeleden uitermate geïrriteerd waren dat u niet meer wilde meewerken, of dat ze u lastig vielen omdat u niets meer voor hen wilde doen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd waarom u bij DVZ niets over deze gunsten vermeld hebt. U zegt dat dat niet het motief was waarom u het land verliet en dat u dus het meest krachtige vermeld hebt, maar niet de gunsten (CGVS 1920207, p.13). Het is echter niet geloofwaardig dat u dat in het geheel niet zou vermelden en dat uw familie zelfs zou aangeven dat u een normaal leven had als deze niet-verleende gunsten de aanleiding vormden voor uw uithuiszetting. U haalt immers tijdens uw persoonlijk onderhoud zelf meermaals aan dat u denkt dat het omwille van het niet langer verlenen van gunsten was dat de benedeleden uw woning kwamen innemen (CGVS 1920207, p.9, p.10, p.14). Het lijkt er dan ook op dat deze gunsten pas later aan uw versie van de feiten werden toegevoegd om de uithuiszetting een bepaalde oorzaak toe te kennen en met het oog op het verkrijgen van een statuut van internationale bescherming.

Het eerste incident waarbij benedeleden naar uw woning kwamen zou zich hebben voorgedaan op 19 juni 2019. Toen kwamen twee leden van de bende MS aankloppen om u te zeggen dat u het huis zo snel mogelijk moest verlaten. U, zowel als uw zoon en uw vrouw verklaren dat jullie dachten dat het een slechte grap was of dat het om een misverstand ging (CGVS 1920206, p.11, CGVS 1920207, p.9, p.14, CGVS 1920207B, p.10, p.13). Jullie gedrag en reactie roept echter vragen op in verhouding tot de door jullie geschetste context van de situatie. U geeft immers aan dat u sinds enkele maanden gunsten moest verlenen, maar dat u daar steeds excuses voor opgaf en dat de benedeleden daardoor geïrriteerd waren. Bovendien geeft u ook aan dat verschillende huizen rondom u reeds waren ingenomen door benedeleden en hun familie. Men kan dan toch van u verwachten dat u iets zwaarder zou tillen aan het feit dat benedeleden naar uw woning komen en u bedreigen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat als al deze feiten zich effectief hadden voorgedaan, u zou denken dat het om een slechte grap ging.

Hoe dan ook besloot u de woning niet te verlaten. De volgende dag, 20 juni 2019, kwamen de benedeleden opnieuw naar uw huis. De verklaringen die u en uw familie hierrond afleggen zetten uw relaas echter des te meer op losse schroeven. Zo verklaart u zelf dat er acht benedeleden naar uw woning kwamen. Twee hielden u in bedwang, twee hielden uw zoon in bedwang en nog een andere hield zich met uw vrouw bezig, buiten waren er nog andere (CGVS 1920207, p.10). Uw zoon spreekt dan weer van 10 of 15 mannen die de woning binnenvielen en zegt dat het er één was die hem in bedwang hield (CGVS 1920206, p.11). Zowel uzelf als uw zoon verklaren dat één van de benedeleden via de telefoon aan het communiceren was over wat ze met jullie moesten doen. Hij zou het bevel gekregen hebben jullie te laten gaan, u weet niet waarom (CGVS 1920206, p.18, CGVS 1920207, p.9). Uw vrouw vermeldt echter helemaal niets over een telefoongesprek. Wanneer haar wordt gevraagd hoe ze dan beslist om jullie toch niet te vermoorden zegt ze dat ze onderling tot een akkoord kwamen en jullie dan zeiden dat jullie moesten rechtstaan (CGVS 1920207B, p.14). Verder wordt bij het CGVS aan iedereen van het gezin die aanwezig was gevraagd of de mannen gemaskerd waren. Uzelf, uw vrouw en uw zoon zeggen dat ze mutsen en petten ophadden, maar dat ze geen maskers droegen (CGVS 1920206, p.19, CGVS 1920207, p.16, CGVS 1920207B, p.15). Uw moeder daarentegen verklaart dat zij twee benedeleden kon zien en dat die bivakmutsen droegen, waardoor enkel hun ogen en mond zichtbaar waren (CGVS 1920208, p.10). Deze tegenstrijdigheden tasten opnieuw de geloofwaardigheid van de feiten aan.

Tot slot zijn het uw verklaringen in verband met uw verblijfplaats die de geloofwaardigheid van de feiten verder onderuit halen. Reeds tijdens uw interview bij DVZ wordt gevraagd naar al uw verblijfplaatsen tot aan u vertrek. U hebt daar verklaard dat u in uw woning hebt gewoond sinds de laatste 25 jaar van uw leven en tot aan uw vertrek op 27 juli 2019 (opmerking: typefout bij DVZ, er staat 27/09/2019). Nergens wordt iets vermeldt over uw kortstondig verblijf bij uw schoonbroer (Verklaring DVZ, persoonsgegevens, p.1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt u gevraagd waar u woonde vlak voor uw vertrek uit El Salvador. U geeft daarop uw adres in colonia El Paraiso. U wordt gevraagd of u ooit nog ergens anders hebt gewoond en zegt van wel, maar toen u nog alleenstaand was zo'n 25 jaar eerder. Daarop vraagt de protection officer u of u vlak voor uw vertrek misschien nog ergens anders hebt verbleven, waarop u zegt: "Nee, enkel daar." Er wordt u gevraagd of u daar bleef tot eind juli en u antwoordt bevestigend. Er wordt u nog een laatste keer gevraagd of u ooit tijdelijk ergens anders hebt verbleven in El Salvador en u zegt van niet (CGVS 1920207, p.5, 6). Uit deze verklaringen blijkt dus in het geheel niet dat u op een bepaald moment voor uw vertrek ergens anders woonde dan in uw eigen

woning. Aan het einde van uw persoonlijk onderhoud wordt u erop gewezen dat u verschillende keren gevraagd werd of u ooit ergens anders verbleef dan uw eigen adres en wordt u gevraagd waarom u niets vermeldde over uw verblijf bij uw schoonbroer. Daarop zegt u dat jullie daar inderdaad enkele dagen verbleven, maar dat u dat niet vermeldde omdat u niet afzonderlijk in een andere colonia verbleef en omdat het maar enkele dagen was. U wordt erop gewezen dat het toch enkele weken moet geweest zijn, waarop u aarzelend uw verklaring aanpast en zegt dat het inderdaad een maand en iets meer was. Dan wordt u gevraagd waarom u dan 'enkele dagen' zegt, waarop u zegt dat het voelde als enkele dagen maar dat het eigenlijk een maand was (CGVS 1920207, p.18). Deze verklaringen in verband met uw verblijfplaats halen bijgevolg het gehele door u geschetste verhaal onderuit. Als u effectief vijf weken bij uw schoonbroer had verbleven mag toch van u verwacht worden dat u daar een duidelijke verklaring over kan afleggen of dat het u op zijn minst te binnen schiet om dit te vermelden. Het feit dat u dan uiteindelijk over dagen spreekt en niet over weken doet het vermoeden rijzen dat u in het geheel niet met uw familie bij uw schoonbroer verbleven hebt.

Als gevolg van deze inconsistenties wordt er verder doorgevraagd naar de omstandigheden waarin u en uw gezin bij uw schoonbroer verbleven. Hieromtrent leggen u en uw vrouw echter volledig tegenstrijdige verklaringen af, die opnieuw afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de feiten. Zo verklaart u zelf dat uw moeder en uw echtgenote op de sofa sliepen en dat u en Diego op de grond sliepen, op een matras. Uw jongste zoon, A. D. (...), zou in een bed geslapen hebben in dezelfde slaapkamer als J. G. (...). Volgens u woonden de beide zonen van J. G. (...) daar ook en sliepen zij in de andere slaapkamer, samen met de moeder van uw vrouw. In die kamer stond volgens uw verklaringen een stapelbed (CGVS 1920207, p.18). Uw vrouw verklaarde dan weer dat de beide zonen van J. G. (...) een relatie hebben en dat die vaak naar hun vrouwen gingen. Soms bleven ze wel in het appartement van J. G. (...) slapen als ze bijvoorbeeld ruzie hadden met hun vrouw. Volgens haar sliepen uw moeder en haar moeder bovendien samen in één slaapkamer en sliep J. G. (...) met zijn vrouw in de andere slaapkamer. Soms zouden uw moeder en schoonmoeder ook op de grond of in de zetel geslapen hebben. Uw jongste zoon Da. (...), zou soms in de zetel geslapen hebben en soms op de grond. Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd hoeveel bedden er in de slaapkamer van de zonen van J. G. (...) stonden antwoordt uw vrouw dat het er één was. Op de vraag of het enkel of dubbel was antwoordt ze ontwijkend door te zeggen dat er twee personen inpasten. De vraag wordt herhaald waarop ze zegt dat het een bed voor één persoon was, meer dan voor twee. Op geen enkel moment vermeldt zij iets over een stapelbed (CGVS 1920207B, p.15-17). Hoe de verdeling ook juist in elkaar zat, jullie slagen er niet in te overtuigen dat jullie effectief vijf weken met heel het gezin in het appartement van uw schoonbroer verbleven hebben. Mocht dat wel zo zijn, zou u hier duidelijkere verklaringen over kunnen afleggen.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan uw verblijf bij uw schoonbroer, wordt ook geen geloof gehecht aan beide incidenten die uw zoon zou hebben meegemaakt toen hij aan de bushalte stond te wachten. Om deze incidenten te onderbouwen legt u een klacht neer die uw zoon indiende bij het politiekantoor van San Salvador in het departement San Salvador. Deze klacht doet echter verder afbreuk aan de verklaringen die uw zoon aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Zo verklaart hij over het eerste incident dat hij de personen die hem overvielen niet kon zien omdat ze een wapen tegen zijn rug duwden en hij zich niet heeft omgedraaid. De tweede keer heeft hij hen wel aangekeken omdat ze hem bij zijn zak terugtrokken. Er wordt hem gevraagd of hij die personen ooit al eens had gezien en hij zegt van niet (CGVS 1920206, p.22). In de aanklacht die hij indiende bij de politie staat echter te lezen dat het niet de eerste keer is dat hij benaderd werd en dat hij zich al eerder in dezelfde situatie bevond met dezelfde persoon die hem benaderde. Bij de politie verklaarde uw zoon dus dat hij deze persoon die hem aansprak op 18 juli 2019 al eerder had gezien en dat die hem al eerder aansprak, iets wat hij bij het CGVS tegenspreekt (map documenten , aanklacht politie - vertaling).

Uit het bovenstaande volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen gebeurtenissen die aan de basis van uw nood aan internationale bescherming zouden liggen. Deze gebeurtenissen vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Ter staving van uw verzoek legt u verder van het hele gezin de internationale paspoorten voor, de nationale identiteitskaarten, de geboorteaktes, uittreksels van het blanco strafregister en twee huwelijksaktes. Uzelf legt ook nog voor: uw rijbewijs, uw pensioenkaart, uw belastingkaart (NID), twee attesten van seminaries die u volgde voor het werk, een bewijs van tewerkstelling bij CME, een bewijs van tewerkstelling bij Calpi en uw twee diploma's. Ook legt uw familie voor: de jongerenkaart van uw zoon D. E. (...), zijn diploma, zijn bewijs van tewerkstelling, een diploma van zijn deelname aan een

event over psychopedagogie en zijn schoolresultaten (13p.), het diploma van J. J. (...), de studentenkaart van J. J. (...), haar rijbewijs en haar belastingkaart. Via uw advocaat stuurde u ook foto's van de eigendomspapieren van uw huis. Al deze documenten bevestigen jullie identiteit en socio-economische achtergrond, die door het CGVS momenteel niet in twijfel werden getrokken. Verder hebben deze documenten echter geen invloed op de beslissing in uw verzoek om internationale bescherming.

Daarnaast leggen jullie ook nog een krant neer met nieuws uit El Salvador en twee artikels over gebeurtenissen in uw wijk. Deze stukken schetsen de algemene situatie in El Salvador, waar het CGVS goed van op de hoogte is. Ze hebben echter geen betrekking op uw persoonlijke situatie en kunnen aan de inhoud van de beslissing niets veranderen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Tweede verzoekster verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. Zij is de moeder van eerste verzoeker.

Tweede verzoekster verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 juli 2019. Op 5 augustus 2019 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 februari 2020 wordt tweede verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 29 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de derde bestreden beslissing. Deze beslissing herneemt de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing

1.4. Tweede verzoeker verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. Hij is de zoon van de eerste en tweede verzoekende partij en de echtgenoot van derde verzoekster.

Tweede verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 juli 2019. Op 5 augustus 2019 dient hij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 februari 2020 wordt tweede verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 29 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de vierde bestreden beslissing. Deze beslissing herneemt de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing.

1.5. Derde verzoekster verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. Zij is de echtgenote van tweede verzoeker.

Derde verzoekster verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 juli 2019. Op 5 augustus 2019 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 februari 2020 wordt derde verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 29 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de vijfde bestreden beslissing. Deze beslissing herneemt de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing.

2. Over de samenhang

Alle verzoekers behoren tot dezelfde familie.

De bestreden beslissingen verwijzen grotendeels naar de motieven van de eerste bestreden beslissing en hernemen deze integraal. Daarenboven wordt in de verschillende bestreden beslissingen ook naar de onderlinge verklaringen van de verzoekende partijen verwezen. De verzoekschriften tegen de bestreden beslissingen zijn gelijkkluidend. Zij bevatten dezelfde middelen en dezelfde uiteenzetting die in wezen een bespreking en weerlegging inhouden van de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op deze feitelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat de drie beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Verzoekers volharden in hun vluchtmotieven. In een eerste onderdeel van hun middel zetten verzoekers uiteen waarom vluchtmotieven dienen beschouwd te worden als gronde vrees voor vervolging omwille van een politieke overtuiging. Vooreerst moet worden opgemerkt dat in El Salvador georganiseerde misdaadgroepen door middel van criminele activiteiten, zijnde geweld, afpersing en intimidatie economische en territoriale macht trachten te verwerven. Het dient te worden opgemerkt dat het verwerven van economische en territoriale macht door georganiseerde misdaadgroepen die hiervoor, in weerwil van de overheid, onwettige middelen als geweld, afpersing en intimidatie gebruiken,

een daad is die politiek gemotiveerd is. Het is duidelijk dat de bedoelingen van deze georganiseerde misdaadgroepen veel verder reiken dan het louter economische. Bovendien gaat het om het verwerven en economische en territoriale macht door georganiseerde groepen die hierbij onwettige middelen gebruiken in weerwil van de legitieme overheid. Dergelijke praktijken zijn bijgevolg duidelijk politiek gemotiveerd. Op basis van de COI Focus van 15 juli 2019, die verzoekers in hun verzoekschrift citeren, bespreken ze de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op de veiligheidssituatie in El Salvador. Hierna bespreken verzoekers ook nog een artikel dat de impact van de bendes op het verkiezingsgedrag onderzoekt en een artikel van de BBC.

Voorts stellen verzoekers dat de slachtoffers van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador eveneens omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging kunnen vervolgd worden. Ze wijzen erop dat dit standpunt eveneens door de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: UNHCR), de meest gezaghebbende bron inzake de interpretatie van het vluchtelingenrecht bijgetreden wordt. Verzoekers verwijzen in dit verband naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador van maart 2016. Verzoekers menen ook dat verzoeker een risicoprofiel heeft daar hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Vervolgens stellen verzoekers dat UNHCR aangeeft dat naast het hebben van een (toegeschreven) politieke overtuiging, ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. Om hun standpunt te onderbouwen citeren verzoekers opnieuw uit UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, maart 2016. In de daaropvolgende alinea's van het verzoekschrift gaan verzoekers dieper in op het begrip "sociale groep". Hierop concluderen verzoekers dat: *"Op grond van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn."*

In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofdde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het weigeren om gunsten te verlenen aan bendeleden, gelden als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dit is bij verzoekende partij duidelijk het geval, aangezien zij ten gevolge van het feit dat de heer A. M. L. E. (...) en de heer A. G. D. E. (...) weigerden nog langer gunsten, zoals het bewaren van pakjes en wapens in hun huis (CGVS 1920207, p. 9, 10 en 14), te verlenen aan de leden van de bende MS-13, door deze bende op gewelddadige wijze uit hun huis werden gezet. Zo wordt verzoekende partij aldus beschouwd door de bende MS-13 als een persoon met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals het weigeren om gunsten te verlenen aan bendeleden, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om gunsten te verlenen aan leden van een criminele bende is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging van verzoekende partij dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die weigeren gunsten te verlenen aan bendeleden tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet."

In het volgende onderdeel van hun middel betogen verzoekers dat: *"Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen en meent dat zij gedurende haar persoonlijk onderhoud afdoende verklaringen heeft gegeven voor de elementen op basis waarvan verwerende partij in de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas in twijfel trekt."*

De oppervlakkige tegenstrijdigheden in de verklaringen van de familieleden van verzoekende partij gedurende hun persoonlijk onderhoud betreffen details en doen geen afbreuk aan de algemene

geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij. Bovendien kan men van een verzoeker om internationale bescherming die een zodanig heftige gebeurtenis – met name een overval door verschillende gewapende bendeleden in zijn eigen huis - meemaakt, niet verwachten dat hij zich alle details voor de geest kan halen, aangezien men tijdens zo'n gebeurtenis in een shock verkeert, die verhindert dat men alles in detail kan observeren. Dit geldt met name voor de vaststellingen aangaande het aantal bendeleden en hun precieze hoofddeksels tijdens het incident van 20.06.2019. In dit opzicht past het dan ook te verwijzen naar het principe van het voordeel van de twijfel (zie infra).

c) Conclusie

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij. Zelfs indien men zou aannemen, quod non, dat er twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij, dan nog kunnen deze verklaringen, in samenhang gelezen met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador (zie infra)."

Hierna gaan verzoekers verder in op het concept "voordeel van de twijfel".

Vervolgens stellen verzoekers dat: "Uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. In het geval van verzoekende partij gaat het om het feit dat de heer A. M. L. E. (...) en de heer A. G. D. E. (...) weigerden nog langer gunsten, zoals het bewaren van pakjes en wapens in hun huis (CGVS 1920207, p. 9, 10 en 14), te verlenen aan de leden van de bende MS-13 en dat de familie van verzoekende partij hierdoor op gewelddadige wijze uit haar huis werd gezet.

Zo valt in het COI Focus-rapport dd. 15.07.2019 aangaande de veiligheidssituatie in El Salvador, waar verwerende partij zelf naar verwijst in de bestreden beslissing, het volgende te lezen aangaande de persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende:

[...]

Verzoekende partij werd op gewelddadige wijze uit haar huis gezet door de bende MS-13 omdat de heer A. M. L. E. (...) en de heer A. G. D. E. (...) weigerden nog langer gunsten, zoals het bewaren van pakjes en wapens in hun huis (CGVS 1920207, p. 9, 10 en 14), te verlenen aan de leden van deze bende, wat wordt geïnterpreteerd als verzet tegen de autoriteit en de regels van deze bende. Dit maakt dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar El Salvador des te meer een gegronde vrees voor vervolging koestert."

In onderschikte orde verwijzen verzoekers naar de hoger aangehaalde vluchtmotieven en zijn ze de mening toegedaan dat er redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij vragen dan in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde betogen verzoekers dat omwille van hoger aangehaalde redenen dient besloten te worden dat het CGVS hun relaas onvoldoende geanalyseerd en derhalve niet afdoende gemotiveerd heeft. Zij werpen op dat in dergelijke omstandigheden, zij opnieuw dienen gehoord te worden door verwerende partij. Zij vragen de bestreden beslissingen te vernietigen opdat het CGVS kan overgaan tot aanvullende onderzoeksmaatregelen en nieuwe beslissingen kan nemen.

4. De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

5. De aanvullende nota

Op 15 januari 2021 dient de verwerende partij een aanvullende nota in waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "El Salvador: Retour au pays des ressortissants" van 17 december 2020;
- COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020.

In de drie rechtsplegingsdossiers dient de verwerende partij dezelfde aanvullende nota in.

6. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hun niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekers stellen El Salvador ontvlucht te zijn omdat ze uit hun huis gezet werden door de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS). Daarnaast werd hun zoon ook nog bedreigd door bende 18. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekers verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

7.2. Ter staving van hun vluchtrelaas brengen verzoekers de volgende documenten bij: het internationaal paspoort van heel het gezin, de nationale identiteitskaart van alle meerderjarige leden van het gezin, de geboorteakte van heel het gezin, een uittreksel van het blanco strafregister van alle meerderjarige leden van het gezin, de huwelijksakte, de huwelijksakte van hun zoon en schoondochter, een klacht die hun oudste zoon indiende bij de politie, het rijbewijs van verzoeker en van J.J., de pensioenkaart van verzoeker, de belastingkaart (NID) van verzoeker, hun zoon en schoondochter, twee attesten van seminaries die verzoeker volgde voor het werk, een bewijs van tewerkstelling van verzoeker bij CME, een bewijs van tewerkstelling van verzoeker bij Calpi, de twee diploma's van verzoeker, de diploma's van hun oudste zoon en schoondochter, de jongerenkaart van hun zoon D., een bewijs van tewerkstelling van D. E. bij Agricola bank, een diploma van zijn deelname aan een event over psychopedagogie, zijn schoolresultaten (13 p.), zijn werkcontract bij Agricola bank, de studentenkaart van J. J. en een krant met nieuws uit El Salvador. Na het persoonlijk onderhoud maken verzoekers via een e-mail van hun advocaat in 13 bijlagen en twee hyperlinks nog foto's van de eigendomspapieren van de woning over alsmede twee persartikels betreffende gebeurtenissen in de colonia.

In de motieven van de bestreden beslissingen kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal: *"Ter staving van uw verzoek legt u verder van het hele gezin de internationale paspoorten voor, de nationale identiteitskaarten, de geboorteaktes, uittreksels van het blanco strafregister en twee huwelijksaktes. Uzelf legt ook nog voor: uw rijbewijs, uw pensioenkaart, uw belastingkaart (NID), twee attesten van seminaries die u volgde voor het werk, een bewijs van tewerkstelling bij CME, een bewijs van tewerkstelling bij Calpi en uw twee diploma's. Ook legt uw familie voor: de jongerenkaart van uw zoon D. E. (...), zijn diploma, zijn bewijs van tewerkstelling, een diploma van zijn deelname aan een event over psychopedagogie en zijn schoolresultaten (13p.), het diploma van J. J. (...), de studentenkaart van J. J. (...), haar rijbewijs en haar belastingkaart. Via uw advocaat stuurde u ook foto's van de eigendomspapieren van uw huis. Al deze documenten bevestigen jullie identiteit en socio-economische achtergrond, die door het CGVS momenteel niet in twijfel werden getrokken. Verder hebben deze documenten echter geen invloed op de beslissing in uw verzoek om internationale bescherming.*

Daarnaast leggen jullie ook nog een krant neer met nieuws uit El Salvador en twee artikels over gebeurtenissen in uw wijk. Deze stukken schetsen de algemene situatie in El Salvador, waar het CGVS goed van op de hoogte is. Ze hebben echter geen betrekking op uw persoonlijke situatie en kunnen aan de inhoud van de beslissing niets veranderen."

Deze beoordeling is pertinent en vindt steun in de administratieve dossiers. De Raad stelt vast dat verzoekers deze beoordeling niet betwisten.

Hoewel verzoekers zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.3. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines). De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals personen die zich verzetten tegen de bendes en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex)politieagenten en (ex)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat verzoekers vallen onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

7.4. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers er niet in slagen om het risico individueel en *in concreto* aannemelijk te maken. Om volgende redenen kan er geen geloof worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen.

7.5. Vooreerst merkt de Raad dat eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud het begin van zijn problemen in februari 2019 situeert, daar benadeelden toen aan hem en zijn zoon, tweede verzoeker, om gunsten vroegen. In navolging hiervan zouden benadeelden in hun woning ingetrokken zijn. Echter, bij het invullen van de vragenlijst CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen enkel verzoekende partij hiervan melding gemaakt. In tegendeel eerste verzoekster heeft verklaard dat de familie een normaal leven leidde tot op de dag dat de benadeelden van MS bij hun ingetrokken zijn (administratief dossier stuk 7, vragenlijst CGVS, vraag 5). Voorts wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat: *“Uw zoon zei dan weer dat jullie daar altijd gewoond hadden en dat jullie niet snapten waarom er zich die dag in juni 2019 een probleem voordeed. Eveneens verklaarde hij dat jullie zich afvroegen waarom ze dat met u deden, omdat u nooit iemand iets had misdaan (Vragenlijst CGVS 1920206, vraag 5). Enkel uw moeder vermeldde bij DVZ iets over het feit dat men uw zoon D. E. (...) zou hebben willen rekruteren voor de bende (Vragenlijst CGVS 1920208, vraag 5). Wanneer haar echter bij het CGVS gevraagd wordt wat zij daarmee bedoelde refereert ze naar het incident waarbij uw zoon werd aangesproken door de bende 18 toen hij aan de bushalte stond, in juli 2019 (CGVS 1920208, p.12). Niets uit jullie verklaringen bij DVZ wijst er dus op dat de bende MS jullie om gunsten zou hebben gevraagd of dat jullie voor het incident op 19 juni 2019 ooit in contact kwamen met de bende.*

Uw zoon wordt tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd om een concreet voorbeeld te geven over de gunsten die hij moest verlenen. Hij geeft dan aan dat hij dat steeds kon ontwijken, dat hij excuses gaf en dat hij nooit toegaf. Er wordt hem gevraagd of hij ooit iets voor de bende deed of moest

doen en hij zegt van niet (CGVS 1920206, p.14). Zelf geeft u aan dat u tweemaal toestemde een gunst te verlenen in de hoop dat ze u daarna met rust zouden laten. Na de tweede keer verzoon u excuses en deed u niets meer voor hen. De benedeleden lieten u dan ook steeds gaan en ze lieten u met rust. Wel stelden ze u soms vragen over waar u geweest was en of u de politie gezien had, maar verder bleef het daarbij (CGVS 1920207, p.13). Niets wijst er dan ook op dat de benedeleden uitermate geïrriteerd waren dat u niet meer wilde meewerken, of dat ze u lastig vielen omdat u niets meer voor hen wilde doen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd waarom u bij DVZ niets over deze gunsten vermeld hebt. U zegt dat dat niet het motief was waarom u het land verliet en dat u dus het meest krachtige vermeld hebt, maar niet de gunsten (CGVS 1920207, p.13). Het is echter niet geloofwaardig dat u dat in het geheel niet zou vermelden en dat uw familie zelfs zou aangeven dat u een normaal leven had als deze niet-verleende gunsten de aanleiding vormden voor uw uithuiszetting. U haalt immers tijdens uw persoonlijk onderhoud zelf meermaals aan dat u denkt dat het omwille van het niet langer verlenen van gunsten was dat de benedeleden uw woning kwamen innemen (CGVS 1920207, p.9, p.10, p.14). Het lijkt er dan ook op dat deze gunsten pas later aan uw versie van de feiten werden toegevoegd om de uithuiszetting een bepaalde oorzaak toe te kennen en met het oog op het verkrijgen van een statuut van internationale bescherming." Deze motieven worden op generlei wijze betwist of weerlegd door verzoekers. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekers worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit hun vluchtrelaas vermelden, meer in het bijzonder de gunsten die de benedeleden vanaf februari 2019 gevraagd zouden hebben. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partijen de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moeten beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikken, evenals de risico's die zij lopen indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 7, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekers dit document hebben ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte waren van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar hun land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekers een tijdslimiet werden opgelegd binnen dewelke zij hun vluchtmotieven dienden uiteen te zetten en werd hen bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden hun vluchtrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd.

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. De vaststelling dat verzoekers hierover met geen woord hebben gerept in de vragenlijst en dit pas voor het eerst ter sprake brengen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Door in de verzoekschriften vol te houden dat de benedeleden om gunsten gevraagd hebben, zoals tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard werd, doen verzoekers geen afbreuk aan hoger vermelde motieven. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten voormelde omissie niet opheft.

Voorts is weinig aannemelijk dat eerste verzoeker die stelt dat hij en tweede verzoeker sinds februari 2019 door benedeleden benaderd werden die om gunsten vroegen, het incident dat op 19 juni 2019 als een slechte grap of misverstand beschouwden. In de eerste bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat de overige familieleden dit oorspronkelijk als een slechte grap of misverstand beschouwden. Deze reactie van verzoekers is nog minder aannemelijk daar verzoeker ook verklaard heeft dat er reeds verschillende huizen door benedeleden en hun families ingenomen waren. Indien deze feiten zich daadwerkelijk voorgedaan zouden hebben, dan kan redelijkerwijze van verzoekers verwacht worden dat ze dit incident niet louter als een slechte grap beschouwd zouden hebben.

Omtrent het incident met de benedeleden op 20 juni 2019 leggen verzoekers bovendien tegenstrijdige verklaringen af: "Zo verklaart u zelf dat er acht benedeleden naar uw woning kwamen. Twee hielden u in bedwang, twee hielden uw zoon in bedwang en nog een andere hield zich met uw vrouw bezig, buiten waren er nog andere (CGVS 1920207, p.10). Uw zoon spreekt dan weer van 10 of 15 mannen die de woning binnenvielen en zegt dat het er één was die hem in bedwang hield (CGVS 1920206, p.11). Zowel uzelf als uw zoon verklaren dat één van de benedeleden via de telefoon aan het communiceren was over wat ze met jullie moesten doen. Hij zou het bevel gekregen hebben jullie te laten gaan, u weet niet waarom (CGVS 1920206, p.18, CGVS 1920207, p.9). Uw vrouw vermeldt echter helemaal niets over een telefoongesprek. Wanneer haar wordt gevraagd hoe ze dan beslisten om jullie toch niet te

vermoorden zegt ze dat ze onderling tot een akkoord kwamen en jullie dan zeiden dat jullie moesten rechtstaan (CGVS 1920207B, p.14). Verder wordt bij het CGVS aan iedereen van het gezin die aanwezig was gevraagd of de mannen gemaskerd waren. Uzelf, uw vrouw en uw zoon zeggen dat ze mutsen en petten ophadden, maar dat ze geen maskers droegen (CGVS 1920206, p.19, CGVS 1920207, p.16, CGVS 1920207B, p.15). Uw moeder daarentegen verklaart dat zij twee bendeleden kon zien en dat die bivakmutsen droegen, waardoor enkel hun ogen en mond zichtbaar waren (CGVS 1920208, p.10)." Deze tegenstrijdigheden die direct betrekking hebben op een situatie waarbij de verschillende verzoekers in persoon aanwezig waren, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers. Verzoekers kunnen geenszins gevolgd worden alwaar zij in hun verzoekschrift betogen dat het om details gaat.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om alle verblijfplaatsen tot aan het vertrek uit El Salvador te vermelden. Eerste verzoeker heeft verklaard dat hij in zijn woning heeft gewoond sinds de laatste 25 jaar van zijn leven en tot aan zijn vertrek op 27 juli 2019. Nergens wordt iets vermeld over een kortstondig verblijf bij zijn schoonbroer (administratief dossier, stuk 7, Verklaring DVZ, persoonsgegevens, p.1). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt aan eerste verzoeker gevraagd waar hij woonde vlak voor zijn vertrek uit El Salvador. Opnieuw gaf hij het adres op van zijn oorspronkelijke woonplaats alwaar hij 25 jaar gewoond heeft. De protection officer vraagt zelfs of eerste verzoeker nog ergens anders gewoond heeft, maar eerste verzoeker refereert dan aan een periode toen hij alleenstaand was zo'n 25 jaar eerder. Daarop vraagt de protection officer of hij vlak voor zijn vertrek misschien nog ergens anders heeft verbleven, waarop hij zegt: *"Nee, enkel daar."* Er wordt hem gevraagd of hij daar bleef tot eind juli en hij antwoordt bevestigend. Er wordt hem nog een laatste keer gevraagd of hij ooit tijdelijk ergens anders heeft verbleven in El Salvador en eerste verzoeker zegt van niet (NPO 18 februari 2020, p.5, 6). Bijgevolg blijkt uit de verklaringen van eerste verzoeker duidelijk dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador nergens anders gewoond heeft dan in zijn eigen woning. Het is slechts wanneer aan eerste verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud, gelet op de verklaringen van de andere verzoekende partijen, uitdrukkelijk gevraagd wordt waarom hij niets over het verblijf bij zijn schoonbroer vermeldde dat eerste verzoeker erkende dat hij bij zijn schoonbroer verbleven heeft. Waar eerste verzoeker zijn verklaringen tracht te verschoenen door te stellen dat het geen afzonderlijke colonia betrof, kan deze verklaring niet aangenomen worden omdat eerste verzoeker uitdrukkelijk het adres vermeld heeft en meermaals aangegeven heeft dat hij nooit ergens anders heeft gewoond. Ook omtrent de duur van voormeld verblijf bij zijn schoonbroer heeft eerste verzoeker andere verklaringen afgelegd dan de overige familieleden. Eerste verzoeker heeft eerst verklaard dat hij bij hem gedurende enkele dagen verbleven heeft, het is slechts wanneer de protection officer erop wijst dat het om enkele weken gaat dat eerste verzoeker erkent dat het iets meer dan een maand was (NPO 19 februari 2017, p.18).

Omtrent het voorgehouden verblijf van verzoekers bij de broer van eerste verzoekster wordt in de bestreden beslissingen terecht gemotiveerd dat: *"Als gevolg van deze inconsistenties wordt er verder doorgevraagd naar de omstandigheden waarin u en uw gezin bij uw schoonbroer verbleven. Hieromtrent leggen u en uw vrouw echter volledig tegenstrijdige verklaringen af, die opnieuw afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de feiten. Zo verklaart u zelf dat uw moeder en uw echtgenote op de sofa sliepen en dat u en Diego op de grond sliepen, op een matras. Uw jongste zoon, A. D. (...), zou in een bed geslapen hebben in dezelfde slaapkamer als J. G. (...). Volgens u woonden de beide zonen van J. G. (...) daar ook en sliepen zij in de andere slaapkamer, samen met de moeder van uw vrouw. In die kamer stond volgens uw verklaringen een stapelbed (CGVS 1920207, p.18). Uw vrouw verklaarde dan weer dat de beide zonen van J. G. (...) een relatie hebben en dat die vaak naar hun vrouwen gingen. Soms bleven ze wel in het appartement van J. G. (...) slapen als ze bijvoorbeeld ruzie hadden met hun vrouw. Volgens haar sliepen uw moeder en haar moeder bovendien samen in één slaapkamer en sliep J. G. (...) met zijn vrouw in de andere slaapkamer. Soms zouden uw moeder en schoonmoeder ook op de grond of in de zetel geslapen hebben. Uw jongste zoon Da. (...), zou soms in de zetel geslapen hebben en soms op de grond. Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd hoeveel bedden er in de slaapkamer van de zonen van J. G. (...) stonden antwoordt uw vrouw dat het er één was. Op de vraag of het enkel of dubbel was antwoordt ze ontwijkend door te zeggen dat er twee personen inpasten. De vraag wordt herhaald waarop ze zegt dat het een bed voor één persoon was, meer dan voor twee. Op geen enkel moment vermeldt zij iets over een stapelbed (CGVS 1920207B, p.15-17). Hoe de verdeling ook juist in elkaar zat, jullie slagen er niet in te overtuigen dat jullie effectief vijf weken met heel het gezin in het appartement van uw schoonbroer verbleven hebben. Mocht dat wel zo zijn, zou u hier duidelijkere verklaringen over kunnen afleggen."*

De verklaringen van verzoekers omtrent het voorgehouden verblijf bij de broer van eerste verzoekster, komen gelet op de verklaringen van eerste verzoeker weinig doorleefd over. Daarenboven heeft hij oorspronkelijke verklaringen afgelegd die in strijd zijn met de verklaringen van de overige familieleden. Ook wanneer de verschillende verklaringen van verzoekers met mekaar vergeleken worden omtrent dit voorgehouden verblijf, kan enkel maar vastgesteld worden dat verzoekers wederom tegenstrijdige verklaringen afleggen zoals hoger reeds aangegeven.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het verblijf bij de broer van eerste verzoekster, wordt ook geen geloof gehecht aan beide incidenten die tweede verzoeker zou hebben meegemaakt toen hij daar aan de bushalte stond te wachten. Daarenboven stemmen de verklaringen van tweede verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO 17 februari 2020, p.22) niet overeen met zijn verklaringen zoals weergegeven in de klacht, die door hem wordt neergelegd. In de bestreden beslissingen wordt terecht gemotiveerd dat: *“Zo verklaart hij over het eerste incident dat hij de personen die hem overvielen niet kon zien omdat ze een wapen tegen zijn rug duwden en hij zich niet heeft omgedraaid. De tweede keer heeft hij hen wel aangekeken omdat ze hem bij zijn zak terugtrokken. Er wordt hem gevraagd of hij die personen ooit al eens had gezien en hij zegt van niet (CGVS 1920206, p.22). In de aanklacht die hij indiende bij de politie staat echter te lezen dat het niet de eerste keer is dat hij benaderd werd en dat hij zich al eerder in dezelfde situatie bevond met dezelfde persoon die hem benaderde. Bij de politie verklaarde uw zoon dus dat hij deze persoon die hem aansprak op 18 juli 2019 al eerder had gezien en dat die hem al eerder aansprak, iets wat hij bij het CGVS tegensprekt (map documenten , aanklacht politie - vertaling).”*

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan hun relaas en de redenen waarom zij hun land van herkomst zouden hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. In hun verzoekschrift tonen verzoekers niet aan dat de motivering in de bestreden beslissingen, waarin hun verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekers komen in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal en het minimaliseren van hun tegenstrijdigheden hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Hiermee ontkrachten zij dan ook niet voormelde motieven van de bestreden beslissingen.

Daarenboven gaan verzoekers voorbij aan het gegeven dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissingen kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherente verklaringen, vaagheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de verklaring van verzoekers omtrent hun voorgehouden problemen met de bende MS 13.

Verzoekers' verwijzing naar de COI Focus van juli 2019 en waarin de aanwezigheid van criminele misdaadgroepen in El Salvador wordt bevestigd en hun impact op het politieke leven van het land, is verder van louter algemene aard en kan zonder verdere individualisering ervan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en slagen hierin, gelet op voorgaande overwegingen, niet.

7.6. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers' vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken.

7.7. In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij omwille van hun profiel, namelijk personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van criminele bendes, tot een risicogroep behoren, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hen aangevoerde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet El Salvador te verlaten. Een loutere verwijzing door verzoekers naar hun profiel, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en

vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven daar zij niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongelooftwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die zij zouden hebben ervaren. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in zijn *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 waarnaar beide partijen verwijzen: *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. A claim should not automatically be considered as without merit simply because it does not fall within any of the identified profiles. There is no hierarchy implied in the order in which the profiles are presented. All claims by Salvadorian asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information.”* (p. 29, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van verzoekers’ individuele omstandigheden. Verzoekers moeten aldus concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Gelet op de ongelooftwaardigheid van hun vluchtrelaas, blijven verzoekers hiertoe in gebreke.

7.8. Volledigheidshalve wijst de Raad nog op wat volgt.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, is de aangehaalde bedreiging niet geloofwaardig. Hieruit blijkt niet dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers’ verblijf in België voor de duur van de procedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in

beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

7.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

7.11. De Raad ontwaart in de rechtsplegingsdossiers geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geïsoleerd.

7.12. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

8.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

8.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij bij aanvullende nota van 15 januari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd.

8.3. Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeïmpliceerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals

hoger vermeld (zie COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8.4. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

9. Uit de verschillende administratieve dossiers blijkt dat elke verzoekende partij afzonderlijk werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en waren zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS